

Rosa Aiello (1987, Canada)
Woont en werkt in Frankfurt.
Recente solotentoonstellingen: 2015 Eli Ping Frances Perkins, New York (aanstaand). 2014 *Serving Water*, Salon at 91-92 Dean St., Londen.
Recente groepstentoonstellingen en film-vertoningen: 2015: *In Practice*, Sculpture Center, New York; *Poesie*, MUMOK, Wenen; *Broken Joints*, ICA Londen; *Peeling Wall*, Fahrenheit, Los Angeles; ---, Tomorrow Gallery, New York; *An Earthquake at the Racetracks*, Museo de la Ciudad, Querétaro, Mexico.

Bernadette Corporation (opgericht in 1994) is een kunstenaarscollectief dat werkt vanuit New York en Parijs.
Recente solotentoonstellingen: 2013 *2000 Wasted Years*, ICA, Londen; 2012 *2000 Wasted Years*, Artists Space, New York; 2011 *Stone Soup*, Meyer Kainer, Wenen; 2010 *A Haven for the Soul*, Galerie Neu, Berlijn.
Recente groepstentoonstellingen: 2015 *Works on Paper*, Greene Naftali, New York; *America Is Hard to See*, Whitney Museum of American Art, New York; *Open Source. Art at the Eclipse of Capitalism*, Galerie Max Hetzler, Berlijn; 2014 *If I can’t dance to it, it’s not my revolution*, Cantor Fitzgerald Gallery, Haverford; *Disobedience Archive (The Park)*, Salt Beyoglu, Istanbul; *do it Moscow*, Garage Center for Contemporary Culture – GCCC, Moskou.

Andrea Fraser (1965, USA)
Woont en werkt in New York en Los Angeles.
Recente tentoonstellingen: 2015 *Andrea Fraser*, Museum der Moderne, Salzburg. 2014 *Men on the Line: Men Committed to Feminsim*, KFFPK, 1972, De Balie, geprogrammeerd door CASCO en If I Can’t Dance, I Don’t Want To Be Part of Your Revolution, Amsterdam, Galerie Nagel Draxler, Berlijn and Volksbühne, Berlijn; *Not just a few of us*, P3, New Orleans Museum of Art, New Orleans; *AV* (met Vanessa Place), MAK Center, the Schindler House, Los Angeles.

Jef Geys (1934, België)
Woont en werkt in Balen.
Recente tentoonstellingen: 2015 *Atopolis*, Wiels, Brussel; *Jef Geys*, S.M.A.K., Gent; *The Day Before. Art Eco I: Attitudes*, Cultureel Centrum Strombeek, Grimbergen; 2014 *Uit de Collectie*, S.M.A.K., Gent;

Conversation Piece, Mu.ZEE, Oostende; 2013 *Jef Geys / Monir Shahroudy Farmanfarmaian*, Wiels, Brussel; 2012 *A Drawing Show Curated by Dan Graham*, Galerie Micheline Szwajcer (GMS), Brussel.

Gil Leung (1980, Sweden)
Woont en werkt in Brussel en Londen.
Recente projecten: *Performance Capture*, Stedelijk Museum, Amsterdam; *We (Not I)*, South London Gallery, Raven Row; *A Bright Night*, with Serpentine Galleries en LUX; *For as Against*, Rowing, Londen; *Exchange*, Flat Time House, Londen; *Bedroom Tour* in samenwerking met Am Nuden Da, Londen. Ze is resident bij Wiels, Brussel, in 2015.

Bruce Nauman (1941, USA)
Woont en werkt in Galisteo, New Mexico.
Recente tentoonstellingen: 2015 *Bruce Nauman*, Fondation Cartier, Parijs; *Animal Pyramid*, Gagosian Gallery, New York; *Signs/Words*, Sperone Westwater, New York; 2014 *Artist Rooms: Bruce Nauman*, Harris Museum & Art Gallery, Preston; *Bruce Nauman’s Words on Paper*, Art Gallery of Ontario, Ontario; *Summer Sculpture*, Sperone Westwater, New York; 2013 *Bruce Nauman: Mindfuck*, Hauser & Worth, Londen; 2009 *Bruce Nauman: Topological Gardens*, US Paviljoen 53e Venetië Biënnale, Venetië

Danh Vo (1975, Vietnam)
Woont en werkt in Mexico Stad.
Recente solotentoonstellingen: 2015 *mothertongue*, Deens Paviljoen, 56e Venetië Biënnale, Venetië; *ydob eht ni mraw si ti*, Museum Ludwig, Keulen; *Homosapiens*, Marian Goodman Gallery, Londen; 2014 *الجمع ارة واري*, Museo Jumex, Mexico Stad; *Danh Vo*, Nottingham Contemporary, Nottingham.
Recente groepstentoonstellingen: 2015 *Storylines: Contemporary Art at the Guggenheim*, Guggenheim Museum, New York; *Selected Sculptures*, Riva Project, Brussel; *Slip of the Tongue*, samengesteld door Caroline Bourgeois en Danh Vo, Punta della Dogana, François Pinault Foundation, Venetië; *Open Dress*, Museum Abteiberg, Mönchengladbach; *Sharjah Biennial 12: The past, the present, the possible*, Sharjah.

Cally Spooner

On False Tears and Outsourcing

On False Tears and Outsourcing is de eerste institutionele solotentoonstelling van Cally Spooner in Nederland.

Hiervoor maakt zij een nieuwe reeks performances, die elkaar in een ritme van 3 weken opvolgen. Deze serie luidt het begin in van een langdurig project, waarin Spooner de gewelddadigheid onderzoekt die schuil gaat in het gebruiken van, of gebruikt worden als, menselijk kapitaal (“a Human Resource”). Het project presenteert een choreografie van gebeurtenissen, waarin taal en emotionele uitbarstingen uit de ene context worden gehaald om als strategie ingezet te worden in een andere context.

Parallel aan en in dialoog met de solotentoonstelling vindt er in Vleeshal Zusterstraat (voorheen De Kabinetten van De Vleeshal) een groepstentoonstelling plaats met de titel *Violent Incident*, die samengesteld is door Cally Spooner en Roos Gortzak.

June 20 -July 11

On False Tears And Outsourcing – 6 dancers, responsible for delivering self-organised efforts to resolve difficult and time-consuming issues, ‘go the distance’ across multiple overlapping phases, using appropriated competitive strategy and appropriated intimate gestures 2015
- 25 minutes, at regular intervals during opening hours

Devised with and performed by: Jasmine Attié, Elodie van Heek, Nemo Oeghoede, Abigail Pickard, Hanne Schillemans, Judith Veld, Josse Vessies, Marlinde Vos and Daphne Wellens

July 11- August 1

On False Tears And Outsourcing – Financiers are trained to produce tears 2015
- 3-week Stanislavski Method course

Trainers: Arnica Elsendoorn en Ida van de Lagemaat

August 1-30

On False Tears And Outsourcing – Singers deliver time-sensitive instructions 2015
- just-in-time, daily

Gemaakt en uitgevoerd door: Nicole Bianchet, Ketty van Doln, Annelies Jonkers, Charlotte Karlsted en Judith Veld

Cally Spooner (1983, VK) is schrijver en beeldend kunstenaar. Zij woont en werkt in Londen. Recente presentaties, performances en tentoonstellingen zijn *THE ANTI CLIMAX CLIMAX*, Kunstverein Bielefelder, Bielefeld (2015) *Regardless, it’s still her voice*, gb agency, Paris (2014); Frieze Film, Frieze, Londen. 2014, *He’s in a Great Place!*, BMW Live Performance Room, Tate Modern, Londen (2014) and Performa 13, New York (2013). Onlangs voltooide zij haar residency bij Experimental Media and Performing Arts Centre (EMPAC) op Rensselaer Polytechnic Institute in Troy, New York. In 2013 kreeg Cally Spooner de Paul Hamlyn Foundation Award for Artists. Haar roman *Collapsing in Parts* werd gepubliceerd door Mousse in 2013.

Violent Incident

Violent Incident ontleent haar titel aan het gelijknamige videowerk van Bruce Nauman uit 1986. De tentoonstelling begon met een uitnodiging van Roos Gortzak aan Cally Spooner om een groepstentoonstelling te maken die werk uit de collecties van de Vleeshal of het M HKA zou opnemen en inhoudelijk een dialoog zou aangaan met de gelijktijdige solotentoonstelling van Spooner in Vleeshal Markt.

Violent Incident toont werk van Rosa Aiello, Bernadette Corporation, Andrea Fraser, Jef Geys, Gil Leung, Bruce Nauman en Danh Vo. Drie werken uit de M HKA collectie, waaronder Naumans video, worden gecombineerd met werk van verschillende kunstenaars dat zich niet in de collectie bevindt. De tentoonstelling onderzoekt de vervorming van onze intimiteiten; de transformatie van affect en emotionele uitbarsting in een gladde, technische vorm als strategieën van industriële, institutionele kritiek. Afscheidsbrieven die tot machines van de kunstmarkt verworden, claustrofobisch formele teksten die zijn geconstrueerd om de liefde te verklaren, een schriftelijke cursus om beter te leren kijken en tekenen; ze worden hier beschouwd als resultaten van en een uitweg uit institutionele afhankelijkheid.

Rosa Aiello
Serving, 2015
Voor de film *Serving* wendt Rosa Aiello industriële ontwikkelingen en normen van de cinema aan, om zo de onzichtbare macht van de montage bloot te leggen en die vervolgens na te maken. In *Serving* voegt zij animaties van een maïsveld, van kool en van keukengerei samen met gevonden filmmateriaal van inbrekende criminelen. Deze onwaarschijnlijke combinatie wordt bijeen gehouden door montage technieken, ontleend aan de grootmeesters van cinematografische spanningsopbouw, zoals Hitchcock.

Aiello zet herhaling, ‘panning’ en evocatieve Disney-achtige soundscapes in om opwinding, verwachting en optimisme aan te wakkeren. Deze blootgelegde, affectieve technieken nemen de plaats in van het verhaal. Tegen de achtergrond van een geanimeerd maïsveld, dat wuift in de geanimeerde wind, telt een verre stem het aantal *cuts* in het onverholen niets.

Bernadette Corporation
Oh snizzap!!!, 2010
In 2009 lekte popster Rihanna een serie topless selfies, genomen in een luxe badkamer suite. De vertouwende sfeer van huiselijke intimiteit wordt de juist uitermate publieke ruimte van de sociale media in gebracht: *“Naaktfoto’s van Rihanna, of van vermoedelijk Rihanna, gaan rond*

op het web. Zeven foto’s, gebracht door imagehaven.com, tonen verschillende lichaamsdelen, waaronder twee close-ups van wat duidelijk Rihanna’s gezicht is, en een derde foto met Rihanna van kop-top-teen in de badkamerspiegel waar “I love you” op gekrabbeld staat. Alle zeven foto’s lijken door haar zelf te zijn genomen in dezelfde bad- en slaapkamerruimte. Van de vier foto’s zonder Rihanna’s hoofd erop, zijn er twee waarop blote billen te zien zijn in een spiegel, één waarop een hand met donker gelakte nagels in een bil knijpt en één van een ontbloot bovenlijf, ook een reflectie in de spiegel. Één borst heeft een piercing, een roze Nike handdoek over de schouder geslagen bedekt de andere.”

Kort daarop liet Bernadette Corporation een aantal zeer begerenswaardige, luxe badkamerkranen graveren met reacties die het Rihannamysterie op de sociale media ontketende.

Andrea Fraser
Official Welcome, 2003
Official Welcome is een performance van Andrea Fraser, waarin zij citeert uit toespraken van mecenasen, museum-directeuren, curatoren, critici en kunstenaars. Haar script, uit het hoofd geleerd, wordt in 30 minuten opgevoerd. Frasers emotionele register verschuift en

haar zakelijke kleding wordt afgeworpen, plaats makend voor een Gucci bh en string, hoewel ze later zal zeggen: “ik ben niet echt naakt (in de performance), want ik ben gehuld in citaten”. Haar geëmotioneerde reacties en affectieve gebaren (het pakken van een glas water, het afvegen van haar voorhoofd, het wegpinken van een traan) zijn voorgeprogrammeerd en worden strategisch ingezet, voor het ridiculiseren en ontmaskeren van het instituut. Het instituut heeft de macht hen die er deel van uitmaken psychisch, ethisch en politiek te vergifigen. Om deze institutionele kritiek uit te voeren, kiest Fraser ervoor het op te nemen in haar eigen lichaam- een vorm van zelfvernietiging en een bekentenis institutioneel onderworpen te zijn.

Jef Geys
ABC Ecole de Paris, 1959–1961
In 1959 begon Jef Geys aan een teken-cursus op afstand, *“om mijn leerlingen te kunnen imponeren met trucjes van perspectief en illusie”*, zegt hij. Het resultaat is *ABC Ecole de Paris* (1959-1961), een serie van meer dan 200 studies, zoals van romantische dames, middeleeuwse hoeden, vogels, gereedschap en planten. In de serie draagt Geys zijn artistieke praktijk over aan technieken van ‘correcte’ culturele productie, om deze gestandaardiseerde regels vervolgens tot in het absurde te beoefenen.

Vleeshal Zusterstraat 7, Middelburg

V

Gil Leung
*In Extrinsic*s, 2015
*In Extrinsic*s begon als een korte tekst, die nu als poster, geluid en fotografische filters zijn weg gevonden heeft in de architectuur van Vleeshal Zusterstraat. Aangebracht op de dakramen van de tentoonstellingsruimtes kaderen de filters, die normaal gesproken gebruikt worden voor het verschillend belichten van filmopnames, de uiterste randen van de instelling: *‘Pale blue’*, voor het bewolkte licht van een koude dag, en medium *‘Basterd amber’* voor een warme, romantische gloed op de huid van een personage.

In de achterste ruimte brengt een P.A. versterker, populair op bruiloften en catwalkshows, een verdubbelde opname ten gehore waarop Leung de originele tekst voordraagt. *In Extrinsic*s betreurt de onmogelijkheid en onontkoombare noodzaak van vorm en kader voor het voortbrengen van een emotionele (minder institutioneel bevattelijke, minder structurele) stem. De opname betwijfelt, vereffent en troost zingt zich af en toe in en dan weer uit circulatie.

Bruce Nauman
Violent Incident
(Man-Woman Segment), 1986
In Naumans video *Violent Incident*

(Man-Woman Segment) vechten twee acteurs aan een keurig gedekte eettafel. Het begint met een ‘grapje’- de man nodigt de vrouw uit plaats te nemen, maar trekt haar stoel weg wanneer zij wil gaan zitten. Zij valt op de vloer, en een cyclus van slapstick agressie ontrolt zich. De acteurs vallen neer, staan weer op, vechten verder. Maar de mechanische herhaling waarin de video wordt vertoond strookt niet met de hysterie van de beelden: de emotionele overdaad die op volle snelheid wordt afgespeeld raakt leeg en emotieloos. De acties en bewegingen, van knippen tot kinstoten, zijn voorgeprogrammeerd; emoties verworden tot kant-en-klare vechttechnieken.

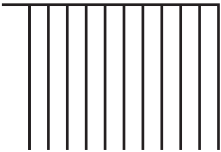
Danh Vo
2.2. 1861, 2009 -
Geschreven door Phung Vo
“Een lichte slag van een zwaard zal mij onthoofden, als een lentebloem door de tuinmeester geplukt voor zijn plezier”. Dit is een van de zinnen uit de laatste brief van St. Jean Théophane Vénard aan zijn vader voordat hij zou worden onthoofd. Voor *2.2. 1861* besteedt Danh Vo zijn artistieke praktijk uit aan zijn vader, door hem op te dragen de brief van Vénard werktuigelijk te kopiëren, tot aan zijn dood of tot de vraag afneemt. De brief is te koop, en iedere handgeschreven editie wordt bezorgd in

een envelop die door de kunstenaars vader aan de koper in kwestie wordt verstuurd.

De editie verstoort de intimiteit van een diep emotioneel vaarwel, nu in massaproductie gebracht door Vo’s Vietnamese vader, geschreven in een taal (Frans) die hij niet beheerst. Vo kende het handschrift van zijn vader van de uithangborden en menukaarten die hij maakte voor zijn eettentjes in Denemarken. Zo raakte hij geïntrigeerd door kalligrafie als pure arbeid, en vergelijkt kalligraferen met het bakken van burgers.

Deze tot kunstmachine gevormde afscheidsbrief tart de verwachtingen van de toeschouwer. De vouwbare kartonnen doos, die oorspronkelijk door Danh Vo werd opgestuurd aan Mr. Krishna Wannakul in Bangkok, doet hetzelfde. Uitgevouwen en opgesteld ziet de doos eruit als een krat Budweiser bier, versierd met goud, uitermate toepasselijk voor deze koning der bieren, het meest wilde en geconsumeerde merk in de VS. Aan de binnenkant staat prachtig gekalligrafeerd: “Your mother sucks cocks in Hell”, een zin die wordt uitgesproken door de demon in *The Exorcist* (1973).

Vleeshal Zusterstraat 7, Middelburg

2	4	5	8	9
	1	6		
	3		7	

1 Bruce Nauman <i>Violent Incident (Man-Woman Segment)</i> , 1986 Video, 30’00”	3 Jef Geys <i>ABC Ecole de Paris</i> , 1959-1961 Inkt, krijt en kleurpotlood op inpakpapier, 135 x 90 x 5 cm	6 Danh Vo <i>(as yet untitled)</i> , 2015 Inkt en goud op papier 35,5 x 40 x 27 cm	8 Andrea Fraser <i>Official Welcome</i> , 2003 Videoregistratie van performance in Kunstverein, Hamburg, September 2003 30’00”
2 Gil Leung <i>In Extrinsic</i> s, 2015 z/w offset lithografie op MFC 100 grams papier, 063 Pale Blue kleurenfilter 42 x 59,4 cm	4 Rosa Aiello <i>Serving</i> , 2015 Video, 9’48”	7 Bernadette Corporation <i>Oh snizzap!!!</i> , 2010 Dornbracht MEM éénhendelmengkraan, sokkel, 4 machinale graveringen en 2 gezandstraalde graveringen	9 Gil Leung <i>In Extrinsic</i> s, 2015 Witte PA luidspreker, staander, media player, mono audio file, 004 Medium Bastard Amber kleurenfilter 10’33”
5 Danh Vo <i>2.2. 1861</i> , 2009 – Inkt op papier, geschreven door Phung Vo 21 x 29,7 cm			